

VIERDE JAARGANG

N° 42

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland 30 o.s.

5,00

FRS

Zal Alex nog ontsnappen aan de vuurgloed of zal hij bezwijken onder de slagen van zijn vijanden?

(Zie blz. 17.)

KUIFJE aan het woord

Onze Grote Prijsvraag.

ALS jullie de lange prijzenlijst lezen welke de deelnemers van de Grote Prijsvraag te beurt valt en daarbij het bedrag **honderd veertig duizend frs.** zien, denken jullie zeker: dat is een aardig sommetje om zo maar uit te delen! Inderdaad, beste vrienden, het is een mooi bedrag en ik wil jullie vertellen waar het vandaan komt.

De meeste meisjes en jongens weten reeds, — en die nog te jong zijn kunnen wel even bij hun ouders te rade gaan, — dat iedere belangrijke firma jaarlijks grote sommen aan publiciteit uitgeeft. Een dag- of weekblad ontsnapt niet aan die regel en « Kuifje » moet dus ook een budget voor publiciteit voorzien. In theorie althans, want in werkelijkheid heeft ons weekblad zoveel sukses en zoveel lezers dat reclame overbodig is. Onze lezerschaar maakt reclame voor ons.

Waarheen dan met de voorziene som om publiciteit te maken? Wel, die som komt onze lezers ten goede in vorm van geschenken of prijzen voor de Grote Prijsvraag. Om een prijs te ontvangen moeten jullie dus kampen en jullie best doen. Zo is het ook veel prettiger. Ik geloof trouwens niet, dat er één Kuifjesvriend is, die een prijs zou willen ontvangen waarvoor hij niet heeft moeten werken.

De lijst der prijzen is heel lang en wie deelneemt mag er haast zeker van zijn iets moois in de wacht te slepen doch, treur of zeur niet, moest je niet bij de gelukkigen zijn. Is de deelname zelf, de spanning en de hoop een prijs te verdienen dan niets waard? Toch wel, heel veel zelfs. Men moet in het leven iets kunnen inzetten, iets durven wagen ook al zijn er geen prijzen als beloning voorzien.

Beste vrienden, ik wens jullie allemaal veel geluk!

Kuifje

WACHT...

om op de eerste vragen van onze **GROTE PRIJSVRAAG** te antwoorden, tot het verplichte formulier in ons blad verschijnt.

BW ZONNESCHIJN, REGEN EN WIND,

laat de Kuifjeswimpel vrolijk wapperen!

Overal verkrijgbaar tegen de prijs van 10 frs.

LOGISCH

— Je hebt pijn aan je been? Daar is niet veel aan te doen. Het is de ouderdom!
— Al goed en wel, dokter, maar het andere been doet geen pijn en 't is noch eens even euid!

KUIFJE

LUIFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redactie, Publiciteit: Lombaardstraat, 53, Brussel. — Uitgever-Directeur: Raymond LEBLANC. — Drukkerij: C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN 3 maand 6 maand 1 jaar
België: B. Fr. 60.— 115.— 225.—
Buitenland: 65.— 130.— 260.—
Kongo: 85.— 165.— 300.—
België: P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombardstraat, 53, Brussel.
Kongo: Kuifje-Kongo, Postbus 449, Leo, Nederland: Barnard, Van Oldenbarneveldstraat, 116a, Rotterdam, op P.G. N° 500.486 t.n.v. Incassobank, N.V., Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.

ONZE BRIEVENBUS

De jonheer Walter Weyts, die in onze prijsvraag « Jullie krijgen het woord » een abonnement van zes maanden won, wordt verzocht zijn volledig adres aan de redactie mede te delen.

Lea Berger, Antwerpen. — Het verheugt me, dat je het beedje gekregen hebt. Als papa er zich mee bemoeit, komen de zaken natuurlijk in orde, he! De rooster dient om de geheime boodschappen op te lossen, doch deze worden voor 't ogenblik niet meer gepubliceerd. Zodra ze opnieuw in ons blad verschijnen wordt alle nodige uitleg verstrekt. Hartelijke groeten.

KUIFJE'S KERSTBOOM

Heb je reeds je kerstboom gekocht?

« KUIFJE'S KERSTBOOM » ?

Zo ja, zo niet, ja!

Je bent een goede jongen.

Zo nee: Doe gauw je storting op onze postrekening N° 190.916 van « Les Editions du Lombard », met de vermelding: « Voor Kuifje's Kerstboom ».

Mia van der Voort, Antwerpen. — Je sympathiek briefje deed me veel genoegen en ik hoop je weldra in de grote familie te mogen verwelkomen. Het zou me verheugen moest je tussen je vriendinnen veel nieuwe Kuifjeslezers en leden kunnen maken. Ik hoop dat je spoedig weer wat van je laat horen. Beste groeten.

GA DE WAGEN BEWONDEREN!

De Renault « R.E. van Kuifje's Grote Prijsvraag is tentoongesteld in het grootwarenhuis « A l'Innovation », te Brussel.

Van 27 Oktober a.s. zal de auto ook in Luik, Gent, Antwerpen, Verviers en Brugge te bewonderen zijn.

Alle Kuifjesvrienden die naar de wagen gaan kunnen ontvangen van het grootwarenhuis « A l'Innovation » een geschenk!

Ely Adriaanssens, Antwerpen. — Je lidkaart werd opgezonden en ik heet je hartelijk welkom in de grote club. Nu moest je spoedig eens schrijven wat je over ons blad denkt en of je de « Leeuw van Vlaanderen », zoals dit verhaal van Conscience door onze jongste tekenaar voorgesteld wordt, graag leest. Tot genoegen.

Theo de Clercq, Brugge. — De jongens hebben zeker gedacht « Vandaag zijn de meisjes aan de eer en speciaal die uit de Scheledaard ». Maar ze hebben me ook onder zulke berg brieven begraven, dat ik er beslist een paar moest uitzoeken om te beantwoorden. Heb jij al de gevraagde nummers ontvangen? En heb je aan je abonnement gedacht? Hartelijkste groeten voor jou en al de vrienden van de Schipperschool.

SINTERKLAAS

nodigt alle « Kuifjesvrienden » uit op de termijn die georganiseerd wordt door het grootwarenhuis « A l'Innovation », Nieuwstraat, 111, (2° verdieping), op Donderdag 20 Oktober, tussen 15 en 16 uur.

Er zal een gratis tombola zijn met prachtige prijzen. Trek er alle! Er is voor veel loute en plezier gezorgd!

1. F. TIMMERMANS... De Witte.
2. R. KIPLING Spoken op de ruwe Heide.
3. A. COOLEN Prutske.
4. F. COOPER Kim.
5. St. STREUVELS ... Het lelijke eendje.
6. H. CONSCIENCE... Kinderen van ons volk.
7. E. CLAES De pastoor uit den bloeienden Wijngaerd.
8. J. FLANDERS De laatste der Mohikanen.
9. H. ANDERSEN ... Kop.
10. A. VAN DE VELDE De Leeuw van Vlaanderen.

Onze Grote PRIJSVRAAG 140.000 FR. PRIJZEN

Eerste vraag :
De schrijvers en hun werk.

VRAAG:

Hierboven vinden jullie een lijst van tien bekende schrijvers, doch hebben ze wel het verhaal geschreven dat naast hun naam gezet is ?
Zo ja, dan kunnen jullie alles in dezelfde volgorde laten staan.
Zo neen, plaats dan de titel naast zijn auteur.

REGLEMENT :

1. — Iedereen mag aan de Grote Prijsvraag deelnemen.
2. — De prijsvraag is kosteloos.
3. — De deelnemers moeten geboren zijn na 1 Januari 1882.
4. — De prijsvraag bestaat uit vier proeven.
5. — De antwoorden moeten ons samen opgestuurd worden op een formulier, dat in ons blad zal gepubliceerd worden.

PRIJZEN:

EEN PRACHTIGE RENAULT-WAGEN voor twee personen en terug verscheurende — Een aangeboden door schillende — Een radiotoestel, pennet — Een SIMONS-matras — Ver- beten — Een Edén — Ver- boeken — Een type — Ver- schapen — Spelen, Albums van calcomanien — Kuitjeswimpels — bood- pier — Kuitjes — Kuitjes — De- 2.000 Kuitjes — enz., enz., — Schrijfa- De van 140.000 fr. — Behangpapier een volledige lijst der prijzen zal in schijnen, van onze volgende nummers waar- OPGELET ! — Wacht tot het formulier in ons blad gepubliceerd wordt om op de eerste vragenreeks te antwoorden !

Don Quichotte

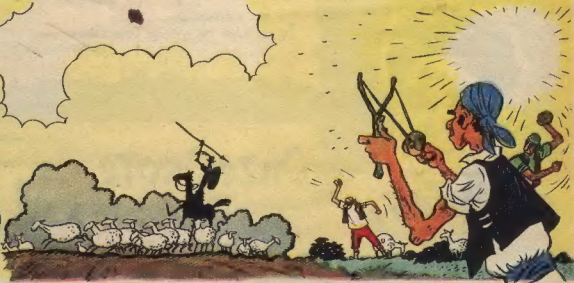
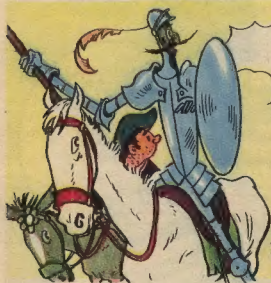
Tekst en tekeningen van TRUBERT

In gezelschap van Sancho Panza heeft Don Quichotte zijn huisje verlaten om in de wijde wereld het avontuur te zoeken. Don Quichotte heeft de nacht doorgebracht in een armzalige herberg, die hij voor een kasteel aanziet, en weigert de herbergier te betalen... om hem niet te beledigen!

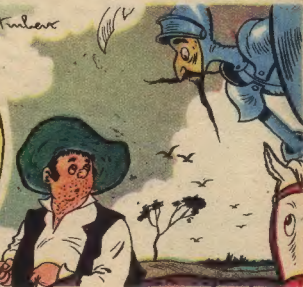
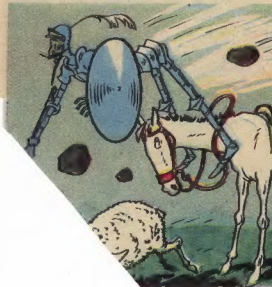
De herbergier is woedend omdat Don Quichotte zonder betalen vertrok, en besluit zich een beetje te amuseren. Met een groep jonge lieden en enkele knechten komt hij overeen Sancho het gelag te doen betalen. De arme Sancho wordt als een bal verscheidene malen in de lucht gewierd tot groot loflijt van heel de bende. Eindelijk verleent men hem genade en hij

loopt zo vlug bij kan met de twee handen in zijn bezerde rug weg. Hij vindt de ridder en samen stappen ze verder. « Ik kon je niet komen helpen, zegt Don Quichotte, omdat ik als ridder niet met doedgewone stervelingen mag vechten. » De herbergier heeft spijt, dat hij die ridder zelf niet in handen gekregen heeft.

« We hebben nog niet veel geluk gehad, en daar de herbergier ons zo slecht behandelde, zal ik me voortaan Ridder van de Droeve Figuur noemen, zegt Don Quichotte... Maar Sancho, er komen twee legers op ons af! » — « Dat is een vergissing, meester. Het is een troep schapen! » — « Ik zeg je dat het twee legers

zijn. Het eerste wordt aangevoerd door Alifanfaron en het tweede door Pentapolin. Ik storm er op los! Het zijn mijn grootste vijanden! » En de daad bij het woord voegend gaat onze ridder ten aanval over. De herders zijn een beetje verrast, maar dan verdiepen ze zich met stingers en stokken.

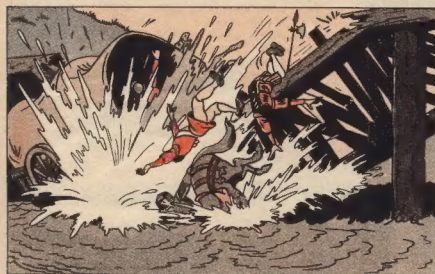
en steen op de rug, vliegt met een smak schrijlings op een schap terecht! Don Quichotte doet een lichtsprong en ligt met de rug op het arme dier er bij valt. Don Quichotte komt terug en besluit spijts alles zijn weg

voort te zetten. « We hebben nogmaals ongeluk gehad. De tovenaar heeft op 't laatste ogenblik de twee legers in schapen veranderd, maar ik zal Alifanfaron en Pentapolin wel vinden! » — « Meester, ik geef je een andere raad en 't is er een wijze: laet ons eerst en vooral eten zoeken! »

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

DE OPERA BUITEN ITALIE LULLY EN PURCELL

De eerste opera's vonden buiten Italië's grenzen niet zoveel weerklank. Pas toen de opera in Venetië hoogtij vierde, begon ook Parijs er naar uit te kijken. Kardinaal Mazarin lokte de Italiaanse componist Luigi Rossi naar zijn hof en in 1647 werd aldaar «Orfeo» van de genoemde Italiaan opgevoerd, zonder het minste succes! Na twaalf jaar probeerde de Italiaan *Cavalli* het, maar ook hij werd uitgefloten. Waaraan waren deze mislukkingen toe te schrijven? Het Parijs publiek van die tijd was verwond door de werken van de klassiekers Corneille en Racine en genoot van Molière's blijspelen. De Italiaanse kost kon hen niet bevredigen. De Parijzenaars waren daarenboven dol op dansen en balletten en dat brachten de Italiaanse opera's niet. De kritiek was niet mals, men schreef over de opera: «Wat te dom is om te zeggen, wordt gezongen!»

De Franse componist *Cambert* en de dichter *Pierre Perrin* richtten een nationale Franse opera op en in 1671 wordt het eerste officiële operagebouw plechtig ingehuldigd. Een jaar later wordt het reeds gesloten! Deze nieuwe mislukking is gedeeltelijk te wijten aan het feit, dat noch *Cambert*, noch *Perrin* grote kunstenaars waren.

Het was Lodewijk XIV zelf die orde bracht in het Parijs' operahuishouden: Hij iel de oprichting van de nieuwe Franse opera in handen van de Italiaan *Lully*. Wie was *Jean-Baptist Lully*? Hij werd geboren in 1632, in Florence en kwam, toen hij twaalf jaar oud was,

als «keukenjongen» naar Parijs. 't Schijnt dat hij niet alleen iets van muziek afwist en ijverig studeerde, maar ook fijne hapjes kon bereiden. Heel vlug wordt hij opgenomen in het strijkorkest van de koning, brengt het tot kapelmeester en een weinig later tot hofkapelmeester. In die tijd bestond

Lully.

de taak van hofkapelmeester er vooral in dansen en balletten te schrijven en daarvan had *Lully* beslist de kneep weg. Heel het hof danste en daar *Lully*

een uitstekend danser was, werd hij door iedereen bemind. In samenwerking met Molière kwamen er vele ballet-komedien tot stand die geweldig in de smaak vielen. Van het ogenblik dat *Lully* de Franse opera in handen krijgt, componeert hij, tot aan zijn dood in 1687, ieder jaar een opera. *Cornelle* en *Quinault* leverden hem teksten: *Adonis, Alceste, Theaceus, Roland en Cadmus, Psyche* (om er slechts enkele te noemen) zijn werken van *Lully*. *Lully*'s opera's hadden een ouverture en zijn partituren vroegen een orkest met strijk-, hout-, blaasinstrumenten en slagwerk. *Lully*'s leven was dat van een avonturier, maar zijn kunst heeft veel belang gehad voor de bloei van de opera.

In Duitsland werden pogingen gewaagd, doch zonder succes. De opera's van *Erlebach, Krieger, Bronner, Keiser, J.-W. Franck* en anderen werden een paar maal opgevoerd, doch dan verdronken door de Italianen.

In Engeland werkt op dit ogenblik *Henry Purcell* (1658-1695) één van Albion's grootste componisten. Al is het werk van *Purcell* beïnvloed door de Fransen en de Italianen, toch is het in wezen Engels. Eén van de schoonste werken van deze toondichter is «*Dido en Aeneas*»; het steekt vol dramatisch leven, afwisselende scènes en heeft een verbluffende instrumentale begeleiding. Naast opera's schreef *Purcell* ook kerkmuziek.

RE.-MI.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE SLUIT DE DEUREN

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en
Tekeningen
van
J. LAUDY

Prins Hassan en zijn vriend Kaddoor hebben allebei dezelfde droom waarin een grijsaard verschijnt, die zegt dat ze naar Bassorah moeten gaan, wat ze dan ook doen...

Na enkele uren voelt Kaddoor dat zijn maag rammelt van de honger...

Kaddoor poogt zijn honger te vergeten door aan allerlei lekkere spijzen te denken...

Eindelijk komt er een dorp in 't zicht...

Zonder dralen stapt Hassan de herberg van Ahmdoe-Baba binnen.

Intussen is heel de troep van de Khan onder de vijgeboom van Sidi Azerak aangekomen.

Op eens roept de uitkijkpost boven op de vijgeboom...

In een oogwenk zit heel de bende in het zadel...

Maar tot hun grote teleurstelling zien ze slechts een groep arme kameeldrijvers...

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door Jean d'Esme.

Tekeningen : Jean-Léon Huens.

DE priester roerde niet; heel kalm stemde hij met het vorig gezegde in :

— Dat is het nu precies wat ik tot me zelf heb gezegd toen die gedachte zich voor de eerste maal aan mijn geest opdrong. Ik wou er geen geloof aan hechten, het leek me te dwaas. Ik veronderstelde, dat wij met een tot nog toe onbekend ras olifanten te doen hadden... Sindsdien kwamen andere gedachten in mij op, gedachten die reeds lang in mijn geest rondwaarden, gedachten die mijn opeenvolgende ontdekkingen kwamen bevestigen...

— Andere gedachten ? vroeg Pierre. Welke dan ?

De missionaris bekeek hem langdurig. Hij aarzelde, schudde dan ontkennend het hoofd.

— Neen, neem het mij niet euvel. Tweemaal reeds heb je me vragen gesteld en telkens vroeg ik je geduld te beoefenen. Het zal de laatste maal zijn dat ik het je vraag... Heb nog wat geduld; een paar

uur nog; ik wil niets zeggen voor ik zekerheid verkregen heb. Ik wil niet dat je me voor een krankzinnige houdt. Trouwens wij staan hier voor de zoom van het woud, voor de tweede spleet. Wij zijn dus door heel de eerste getrokken; het komt er nu op aan tot bij de spelonken te komen...

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redakt, te zoeken waarover men sedert lang geen nieuws meer heeft. Vol onrust organiseren pater Ravennes en Pierre de Lursac een hulpexpeditie. Weldra bereiken ze het onmetelijke woud en pater Ravennes ontdekt er, tot zijn grote verbazing, planten en dieren uit het voorhistorisch tijdperk.

Pierre richtte zich. Voor hen, langsheen de muur, liep een holle weg naar het Zuiden; zij maakten een bocht en volgden die. De weg beschreef grote bochten, vermeed uitgestrekte moerassen, draaide rond rotsblokken bedekt door een weelderige plantengroei. Stilaan ook werden de bomen minder hoog en minder talrijk. De nauwe gang liep verloren op een rond punt. De dag begon te vallen. De twee mannen vernselden de pas. De bomen werden schaars, en maakten plaats voor dicht struikgewas. Zich er doorheen wringend, kwamen Lursac en Pater Ravennes uit tegenover de linkeroever van de vijver.

De vallei baadde in een zacht schemerlicht waarboven de wolken en de nevel een fluweel veld spanden. Hier kregen ze een heel ander uitzicht dan van morgen. De vijver leek hen minder uitgestrekt. Tussen de vijver en de rotswand waar de spelonken zich bevonden liep een enge gang tot aan de vlakte; verder dan deze vlakte doemde de zwarte donkere massa van het tweede woud op. Pierre keerde zich om; op de linker kant zag hij nu de zoom van het woud dat ze zo pas verlaten hadden. Tevens zag hij de muurwand langswaars ze afgedaald waren.

Een rauwe schreeuw ontsnapte aan zijn keel.

— De kreet... de kreet... van deze morgen...

Hij wees naar de wand tegen de welke op halve hoogte twee lijken begenden aan een touw — hun eigen touw waarschijnlijk.

De missionaris keerde zich plots om; strak en pijnlijk stonden zijn trekken. Een vale bleekheid overtoog z'n gezicht, zijn lippen trilden.

— Ngur en Pat ! mompelde hij stiltejes.

Een frisse bries woei en kondigde de valavond aan. Zachties rustten de bladeren. Langsheen de rotswand wiegden zachtjes

de lichamen van de twee gidsen. Boven hen, op het plateau, wandelden drie olifanten van gigantische afmetingen : scherp staken die logge lijven af tegen de paars-grijze lucht.

De missionaris wees hen met de hand aan.

— De mamouths.

Zijn stem klonk zonderling kalm.

Maar Pierre zag zijn hand beven.

XVIII

Lursac wendde zijn gelaat eerst af en raakte de arm van de pater aan.

— Nu hebben wij geen keuze meer, zei hij; als wij hier nog uit willen geraken zullen wij tot de ingang van de tempel moeten doordringen, tenzij een van de spleten...

De missionaris ontruikte zich aan zijn beschouwing, schudde het hoofd.

— Neen, zei hij, ze zijn effen en ontgankelijk.

— Er blijft ons dus niets anders over dan die ingang te vinden.

— Daar heb ik ook aan gedacht, zei de priester, maar...

— Maar ? ondervroeg Pierre.

— Wat mogen wij verwachten ?... Denk eraan Lursac, wij zijn met twee... en zij, ginds, in de tempel...

De jonge man hief de schouders in een gebaar van bedwongen woede :

— Hebt u mij een ander plan voor te stellen ? onderbrak hij hem.

Daar de missionaris het hoofd schudde, ging hij bitter verder :

— Het is trouwens de enige kans om Wanda weer te vinden, om haar te redden...

Hij keek de pater aan en herhaalde in niger :

— Wij moeten de ingang van de tempel vinden en er binnendringen... En dan... dan op Gods genade.

De missionaris zag zijn beslist en tevens wanhopig gebaar.

— Goed, zei hij. Volgens het verhaal van Hmon stond het heiligdom tegenover de post, dat is dus naar het Zuiden gericht. Daar wij achterom zijn gegaan, ligt het Zuiden ginder, en moeten wij in die richting op zoek gaan.

Hij strekte de hand voor hen uit, naar het uiteinde van de spleet, voor hun ogen verborgen door een bocht.

— En... en de spelonken dan ? vroeg Pierre verrast. Ik dacht... net als u trouwens...

— Neen, zei de priester, neen... Ik heb er op nagedacht sindsdien...

Hij aarzelde, en zijn stem had een ongewone klank toen hij er aan toevoegde :

— De spelonken dienen tot... wat anders... zo meen ik althans... Kijk...

Samen hieven zij het hoofd in de richting van de sombere openingen. Ze lagen nog slechts 'op een honderdtal meter van hen, en ze konden nu de details ervan onderscheiden.

(Wordt voortgezet.)

Op de hoogvlakte trokken drie reusachtige olifanten voorbij...

N^U is het tijdstip daar, waarop de gepantserde vruchten hun beurt krijgen om hun schuilplaats te verlaten. Zo bv. beukennotjes, wilde- en tamme kanstanjes, enz.

Als jullie op speurtocht uitgaan, neem dan voor eerst eens de beuk onder handen! 't is het gepaste ogenblik.

De vele notjes die over de grond verspreid liggen zijn niet uit de hemel gevallen. Ze zeggen zwijgend dat jullie onder een beuk staan. En jullie mogen het niet laten, bij notjes zoeken, maar jullie moeten die prachtige boom eens bekijken van onder naar boven, en van boven naar onder. Leert zien naar die eigen beukschoonheid.

In lanen en bossen vinden jullie veelal de statige, hoge beuk, die met zijn forse, kaarsrechte zij zijn bruine, bloedrode of donkergroene kroon in de hoogte optikt. Hij geraakt soms 40 m. hoog, en kan dat 200 à 250 jaren uithouden. Jullie kennen genoeg beukendroeven en beukenbossen. Zo kunnen jullie in het bos van Meerdaal, niet ver van de Kluis, de zogenoemde kathedraal bewonderen. De moeite waard, hoor!

In tuinen en parken is meestal 'n andere beuk aangeplant. Deze beuk is bijna niets anders dan een reusachtige kruin. Forse takken spreiden zich ver uit en verdelen de kroon in verscheidene verdiepingen (bv. Treurbeuk). De schors van de beukenstam is effen en moot-grijs, of mosachtig groen.

'n Beuk richt zo zijn takken en zijn

DE BEUKEBOOM

bladeren, dat al het licht wordt opgevangen. Vandaar dat ze veel schaduw geven. Zelfs in de Winter blijven de droge bladeren nog in den boom hangen. Die bladerendichtheid is oorzaak dat er weinig ander gewas kan opschieten onder de beuken.

Maar jullie zullen meer aandacht geven aan de vruchtjes van de boom : de beukennotjes. En dat verwoont niemand. Mensen en dieren (vogels, eekhoorntjes) vinden ze een lekkerlij. Maar mensen hebben minder geduld dan de dieren om die te zoeken en te ontbolsteren. De notjes hui- tues kan twee in een stekelig patje, dat op een behaard steeltje zit. De kleppen springen open en de noten vallen, ofwel komt heel de doos naar beneden. En of ze smakelijk zijn, die notjes, en voedzaam, en olierijk!

De beuk is een nuttige boom. Hij levert ons cresoot. Zoekt maar eens op, wat dat voor iets is! De dwarsliggers der spoorwegen zijn meestal van eik, maar soms ook van beukenhout. Deze zijn niet zo sterk. Beuk is een beste brandhout, dat een zeer warme vlam geeft. Vele kleine voorwerpen uit moeders keuken, bv. houten lepels, hechten, broodplankjes, zijn uit beuk. De kapblok van de beenhouwer is uit beuk, daar die geen onaangename smaak geeft aan het vlees. Speelgoed en meubels in gebogen hout (stoelpoten) zijn bijna allemaal beukenhout. Begrijpen jullie nu de waarde van de beuk?

PIMPAMPOENTJE.

NIEUWSFILM

EEN KLEINE WAGEN DIE GROTE PRIJZEN WINT.

De bekende autorenners Rosier, vader en zoon, hebben met deze 4 P.K.-Renault (zoals er in onze Grote Prijs-vraag ook een te winnen valt) in Januari II, de eerste prijs behaald van de grote 18^e Rallye van Montecarlo voor toeristenvagens. Wie de banen uit de omgeving van Montecarlo kent, zal begrijpen wat het betekent in de eerste helft van de wedstrijd een minimum gemiddelde snelheid van 90 km. per uur te moeten behalen en in het tweede deel, in de bergen, nog 80 km. per uur!

EEN SCENE UIT EEN HISTORISCHE FILM!

Wanneer men deze foto bekijkt, dan zou men vermoeden dat het een scène is uit een andere historische film... Maar men vergist zich, want het is één van de hoekjes uit het wassen-beelden museum van het Napoleonisch keizerlijk te Waterloo. (Herinner je je nog ons artikel over de Parijse en Londense wassen-beeldenmusea van Mme Tussaud en Grévin?)

EEN DER NIEUWSTE ZIEKASTELLEN.

Deze boot is niet alleen een der nieuwste, maar steltig ook een der schoonste zee kastelen die de oceanen doorkruisen. Hij meet 12.500 ton en werd door de Engelse Vickers-Armstrongwerf gebouwd voor rekening van Argentinië, en draagt nu de naam van de echtgenote van de president van de Argentijnse republiek. De moderne bovenbouw van de boot is werkelijk mooi.

KEN JE HET MENSELIJK LICHAAM ?

E^R zijn in de natuur heel wat wonderen, doch het wonderste tuig van heel de schepping is beslist het menselijk lichaam; maar we kennen het niet of onvoldoende. Daarbij zijn we zo gewoon een hand, een arm, schouder of been te zien dat we er ons niet meer over verwonderen en ze zelfs niet eens meer zien. Men zegt wel eens, dat een mens op vier en twintig jaar volwassen is, maar dat is niet juist; men kan groeien tot veertig jaar! Wol beschermt ons lichaam tegen de koude en ook tegen de warmte; denk maar eens aan de Arabieren. In de snikhete woestijn bedekken ze hoofd en lichaam met wol. In ons lichaam zitten er verscheidene stoffen die warmte geven, zo bv. een hoeveelheid fosfor, genoeg om er 80.000 lucifers mee te maken. Zelfs als we niet gedronken hebben, vindt men in het lichaam sporen van alcohol.

Angst beïnvloedt de bloedsomloop, en het gezegde « M'n haren reizen te berge van schrik » kan in de letterlijke zin opgenomen worden. Angst kan ook de tanden doen loskomen. Sommige mensen leden tijdens de oorlog aan deze kwaal en gaven de schuld aan een slechte voeding en dit is waar, maar ook de schrik had schuld! Het speeksel, het maagsap en alle andere sappen van de ingevanden dienen vooral om de ziektekiemen te doden die in het lichaam binnendringen.

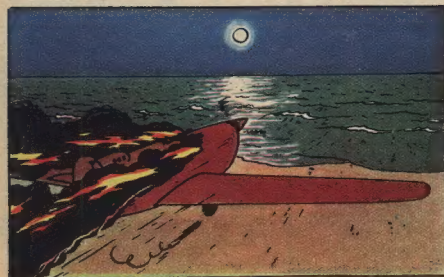
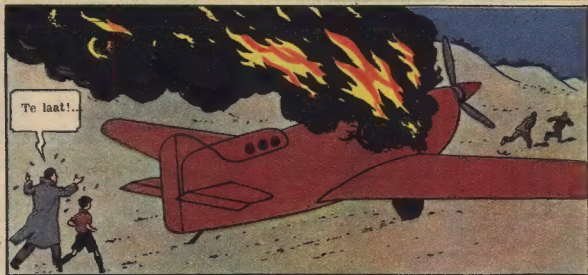
Het is waar, dat het bloed van de ene mens zoeter is dan dat van de andere, en bloed door komt het, dat de ene mens door mugen geplagaad wordt terwijl de andere er nooit last van heeft.

DE STRATO H.22

de avonturen van Joer Jetje DOOR HERGÉ

Terwijl Legrand en zijn zoon Jo naar de Strato gaan, trachten Werner en zijn helper het toestel te doen ontploffen...

(Wordt voortgezet.)

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Onze vriend werd door Arbaces gevangen genomen en zo in 't openbaar onthoofd worden. Door een meesterlijke zet weten Rufus en Toraya dit te verijdelen...

Alex geeft zijn paard de sporen en ontsnapt juist voor de muur instort.

Arbaces wenst eindelijk gedaan te maken met die onoverwinnelijke vijand...

Onze vriend bemerkt het moordend gebaar van de Griek te laat. Hij tracht wanhopig zijn paard tot staan te brengen.

Arbaces!...
Le bent gek!

Met een sprong is de hondsdarm naast Arbaces en ontwaapt hem.

Alex is verrast. Hij springt op de grond.

Laat me met rust!... Ha!

Die man is een ter dood veroordeelde! Het is een gevaarlijke moordenaar!

Genoeg nu! Hij hebt je als een lafaard gedragen.

Ik hoop dat je die woorden nooit zult beklagen.

Op dit ogenblik zijn Rufus en zijn gevolg rond het gebouw gereden en komen bij onze vriend.

Alex!... Levend!...

De Griek springt op en draait zich om. Hij is zich bewust van het gevaar dat hij loopt.

Plots heeft hij echter weer een idee om zijn huid te redden. Hij gaat naar de gewonde die nog steeds bewusteloos is.

Zet de punt van zijn zwaard op de borst van de man en roept:

Indien er iemand mij nadert of een verdacht gebaar maakt, dood ik jullie vriend!

O God! Het is Toraya!...

Beweeg niet, Alex!...

Indien ik in vrede kan heengaan, spaar ik Toraya... Zo niet mijn leven tegen het zijne! Kies!

Eindelijk worden jullie verstandig. Jullie waanden jullie reeds zeker van de overwinning! En wat voor een overwinning!... Marsalla en Brutus werden door de leeuwen verscheurd!... De soldaten van Pompeius verslagen!... Ik blijf alleen over... Maar verbeug jullie niet te vroeg! Ik heb mijn laatste woord nog niet gesproken.

IN DE WILDSCHIED in de tropen

TWEE blanke jagers zijn met vier zwarte helpers de broes ingetrokken op olifantenjacht. Ze hebben reeds twee -beestjes- geveid, maar zitten thans in een gevaarlijke situatie, want de dood van de leider van de olifantengroep haalt hen de raserij van zijn seven volgelingen op de hals!

Ik durfde geen tweede maal schieten. Ik hield me in het hoge gras achter de termietheuvel verborgen, en hoorde de wilde dieren met een gedonder als een aankomende sneltrein in onze richting hollen. Waar mijn vier jagers gebleven waren, wist ik niet, doch ik kon vermoeden dat ze reeds een heel eindje verder veilig in de broes verborgen zaten. Ik hoorde baka en takken kraken om en boven mij, en onder mij dreunde de grond van de als een weerlicht voorbijhollende vleesmassa's. Ik hield mijn adem in en dacht dat het met mij alt was. Door de bakastengels heen zag ik hoe een der dieren op enkele meters voor mij bleef staan en rond begon te zoeken. Ik hoorde hem woedend bakastengels aftrukken en weggoeden. Indien hij naar hier kwam, zou het een spel op leven en dood worden waarbij ik in elk geval aan 't kortste eindje zou trekken. Ik hield mijn geweer vast en wachtte. De wilde diervijder het dier zich en volgde de vluchtende kudde. Mijn eerste gedachte ging naar mijn vriend. Zou hij het er ook zo goed afgebracht hebben? Een knal deed me rechtsprijngen. Die stommel! Hij schoot zo maar op de wilde bot in de richting van de vluchtende olifanten. Ik hoorde een gil. Dus had hij er waarschijnlijk een geraakt, en elk ogenblik, vreesde ik dat de kudde rechtsomkeer zou maken, want gelukkig niet het geval was. Ik was kwaad op mijn vriend en wilde hem juist berispen toen hij me lichtig toeriep:

— Zeg, dat was op het kantje af, niet? —
— Ik zag dat het geen zin zou hebben hem een standje te geven, en antwoordde daarom: —
— Wel, vond je het ditmaal nog kinderspel? Hij lachte ietwat opsierlijker terug: —
— Op zo'n avontuurlijke ben ik dol! Om niet de indruk te geven dat ik er voor vandaag genoeg van had, vroeg ik hem plagen: —
— Aan wat we ze achterna? —
— Met jongeren, voorals! knaiste hij terug, een jonge hond kun je van het wild afslaan, maar met mij gaat dat niet, beste! Hij pochte, zonder twijfel, want ik zag op zijn gezicht dat ook hij water en bloed gezwet had. Doch echte tropenjagers, die met de wildernis vergroei'd zijn, worden indertijd zo'n waaghalsen. Hoe gevaarlijker het avontuur, des te heviger voelen ze er zich d'oor aangetrokken. Ze wenen zich krachtiger, roekelozier, naar gelang het gevaar groter wordt. Dan verdwijnt al het geware de mens in hen. Ze denken niet meer na — anders zouden ze gauw hun zelfvertrouwen verliezen. Ze laten zich enkel nog door hun instinkt leiden, dat in geval van een plotselinge aanval van een wild dier, veel doeltreffender handelt, dan een enige bezinning het in zo'n ogenblikken zou kunnen. Eens zo ver, kent het avontuur bij hen geen einde meer.

Mijn vriend wou nieuwe avonturen? Wel, hij zou ze hebben. Ik gooidde mijn geweer over de schouder en volgde weer mijn zwarte jagers, die ik weet niet waar, vandaag terug bij ons gekomen waren. Het was gewaagd de opgejaagde dieren zo te tergen, doch ik wilde niet onderdoen voor mijn vriend. Toen we op een kleine hoogte kwamen, zagen we weer de hele kudde, doch nu waren ze zeer onrustig en zou het zeer moeilijk zijn ze onder schot te krijgen. Ze hadden ons ook al opgemerkt. Een van hen begon met zijn grote oren te waaien, stak zijn tromp in de lucht en liet

een langgerekte kreet horen, waarop heel de kudde op de vlucht sloeg. We volgden weer het spoor over ongeveer twee kilometer, toen we bemerkten dat een der olifanten van de kudde afgeweken was. Waarschijnlijk de gekwetste, die niet meer volgen kon. Die zouden we nog trachten te doden. Het spoor liep naar een families grote bogsgrader. Daar zou het dier waarschijnlijk te vinden zijn. Er moest dus goed opgelet worden. Want een in 't nauw gekwate, gekwetste olifant is geen kat om zonder handschoenen aan te pakken. We waren behoedzaam genaderd en wilden juist in het bos dringen, toen ik een terugspringend takje in het rechteroog kreeg. Het veroorzaakte me zo'n pijn dat ik mijn ogen bijna niet kon openhouden. Zo kon ik er niet aan denken een gekwetste olifant te gaan opzoeken. Ik trachtte mijn vriend te overtuigen dat het best weer terug te keren, doch hij wou er niet van horen.

— Bijl! Bijl! naar hier! zei hij, dat zaakje knap ik wel alleen op...

Ik zag hem pas laat in de namiddag terug. Het lange wachten moe, was ik naar Dila teruggekeerd. Toen ik hem zag aankomen, herkende ik hem bijna niet meer. Hij was gans bestrijkt, zijn hennid was gescheurd, en overal had hij schrammen. Hij liet zich in een zetje vallen en zuchtte:

— Nu kun je je olifanten opsporen. Ik heb er genoeg van!

— Hoezo? vroeg ik hem plagerig.

— Ja, lach maar op, kerel, maar eerlijk gebleef: nu heb ik mijn akte van berouw verkocht, want het scheelde geen haar of ik had er het haasje bij ingeschoten! Nadat ik wat op adem gekomen was en een goete whisky binnen had, vertelde hij zijn avontuur:

— Toen ik je verliet, volgde ik het spoor van de olifant heel de gaderij door tot bij dat inlands dorp ginder. Juist wilden we het bos verlaten, toen ik takken hoorde kraken onder mij bij de bron van het dorp. «'t is hij!» fluisterde een van uw jagers. Op handen en voeten kropen we de helling af en wil je nu wat weten? Daar stond meneer, zo gezond als gij en ik, zich heerlijk te schuilen tegen een boom, telkens onder zijn gewicht meegaf. Ik zag enkel zijn achterlijf: zijn was verborgen achter een hoop dik beladerde takken. Ik was al te dicht genaderd om nog van plaats te veranderen, en besloot te wachten tot hij zijn kop zou bloot geven. Zo zat ik daar wel een half uur lang. Toen begon dat spelletje me te vervelen.

Ik rekende nagenoeg uit waar zijn kop zich moest bevinden, en schoot naar die plaats. Het beest zakte door zijn poten, en bleef een paar sekonden knikkehollen. Ik wist niet of ik nog eens moest schieten en vergat daardoor te herladen. Toen is alles heel vlug gegaan. Voor ik wist wat er gebeurde, was de olifant rechtgesprongen en stormde op mij af. De jagers waren al niet meer te bespeuren. — Waarom je die netsuutsen meentent, weet niet? — Ik wilde schieten, doch ondervond te laat dat er geen kogel in de loop stak. Hoe ik het gedaan heb, weet ik niet, maar vlugger dan ik ooit zou kunnen dromen was ik achter een dikke boomstam gesprongen, en terwijl de woedende olifant zijn slurf om die boom sloeg, lag ik reeds achter een termietheuvel. Nochtan hield ik mijn aanval in 't oog om niet verrast te worden. Toen zag ik hoe een olifant aanvalt. In de plaats van recht op mij af te komen, ging hij enkele stappen achteruit als om zijn loop te nemen, en dan kwam hij in volle vlucht op mij aangestormd. Ik wende me terzij, juist op het snijperje. Een zijner slagvanden scheurde mij hennid door. (Hij toonde de plaats waar de slagvanden rakingen langs zijn huid voorbijgeschoten was; heel zijn hennid was op die plaats opengescheurd.) Toen wist ik niet meer wat ik deed. Vlugger dan toen heb ik zeker nooit gelopen! Ik holde de heiling op recht naar het dorp toe, het woedende dier achter mij aan. De negers, die het schot gehoord hadden, stonden nieuwsgierig in de richting van het bos te kijken om te zien wat er uit zou komen. Doch, dat had je moeten zien... toen ik te voorschijn kwam met dat besatte achter me aan, stoven ze uiteen lijk een bende nussen. Ik liep achter een hut en van daar weer achter een andere, en zo verloor de olifant me uit het oog. Ik loerde doorheen de neten van een grote waaie die tegen de hut stond, waarachter ik gevlucht was en zag het dier radeleloos in het rond rennen. Hoogstwaarschijnlijk was hij het spoor bijster geraakt, doordat heel het dorp vol mensengeuren hing. Hij liep nog hier en daar rond te snuffelen, stootte enkele malen een vreselijke kreet uit, trok met zijn slurf het dak van een hut die gelukkig verlaten was, en liep dan woedend de broes in. Ik zag hem niet meer terug, en dat wensde ik ook helemaal niet... Maar nu kun je alle olifanten gaan jagen...

Ik dacht er nog aan: «Een jonge hond kun je wel van het wild afslaan, maar met een jonge waaghals kun je dat niet... Enkel het wild zelf kan hem voor altijd de lust tot waaghalzerij benemen.

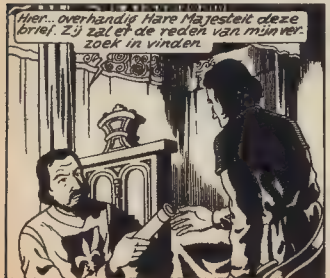
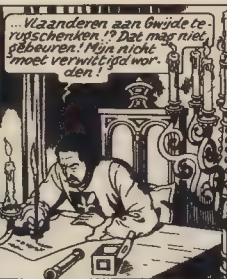
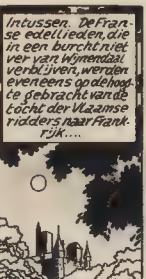
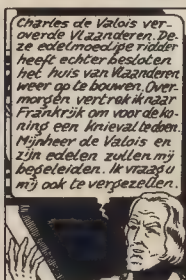
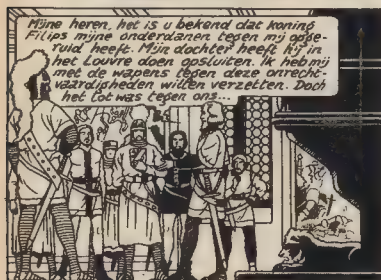
A. TAVERNIER o.p.

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR

Vrij naar H. CONSCIENCE

Het is de eeuw der grote ontdekkingen en de jacht naar het goud. Ook in Frankrijk heerst er een goudkoorts en Frans I belast Jacques Cartier, een zeeman van Sint-Malo er mee goud te zoeken. Op Labrador, waar Cartier voet aan wal zette, vond hij geen goud, doch nam, in naam van de koning, bezit van een uitgestrekt land dat één eeuw later een grote Franse kolonie zou worden.

De eerste expeditie verliet Sint-Malo op 20 April 1534 en bestond uit twee schepen van zestig ton. Na twintig dagen bereikte Cartier de Westkust van de Nieuwe Wereld. Hij nam bezit van Labrador en plantte er een houten kruis met het Franse wapenschild. Dan voer hij de Sint-Laurensstroom op, zonder te vermoeden, dat hij één der grootste stromen van Noord-Amerika ontdekte. Op 5 September was hij terug in Sint-Malo.

Op Pinksterdag van het volgende jaar voer hij opnieuw uit met drie schepen ditmaal Enkele edellieden, tuk op avontuur en zonder vaar of vrees, vergezelden hem. Jacques Cartier zeldte weer de brede Sint-Laurensstroom op, kwam dan langs een zijrivier in het Indiaans dorp Stadacona (later Quebec) en werd er door de Roodhuiden hartelijk ontvangen.

Jacques Cartier zeldte nog verder de stroom op en kwam in een rijk en wondermooi land. Hij bereikte het meer van Sint-Pieter en ontdekte vijf en veertig mijlen verder een Indiaans dorp Hochelaga met een brede, goed onderhouden weg en een bebouwde heuvel en heette deze laatste Mont Royal. Later kwamen er op deze berg huizen en straten en werd ten slotte het grote centrum Montreal.

In dit rijke en schone land ontdekte Cartier iets nieuws, iets dat de Oude Wereld niet kende, nl. de tabak. In zijn reisverhaal beschrijft hij dit als volgt: «De Indianen leggen fijn gestampt poeder op het uitside van een buis, onsteken dit en ademen de rook in. De rook verdwijnt in hun lichaam en komt later lange neus en mond terug te voorschijn, precies een schoorsteen van een huis. Wij beproefden het ook, maar de rook brandde als peper op onze tong.»

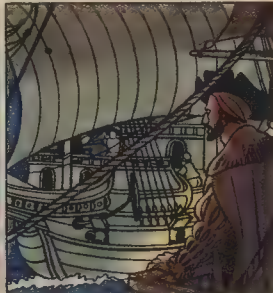
De ontdekkingsreizigers overwinterden in Stadacona en leden onder de hardheid van het klimaat. De schepen staken vast in het ijs en de sneeuw lag meer dan vier voet hoog op de brug. De bemanning werd aangetast door scheurbuik, een tot dan toe onbekende ziekte. De Indianen brachten hen de schors en de bladeren van een bepaalde boom. Daarvan maakten ze thee en na enkele dagen waren de zieken genezen.

Jacques Cartier werd in Frankrijk hartelijk begroet bij zijn terugkeer, doch het leed dat hij en zijn bemanning hadden doormaakt was niet van aard om veel kolonisten naar dit vreemde land te lokken. De edelman Roberval waagde het toch en verkreeg van de koning een vergunning om Canada te koloniseren. Vijf schepen werden uitgezonden en onder het bevel van Cartier en Roberval geplaatst.

Op 23 Mei 1541 werd het anker gelicht en aan de monding van de Rode rivier vond Cartier een geschikte aanlegplaats. Onder leiding van Roberval keerden twee schepen terug naar Frankrijk om proviand en benodigdheden te halen. Einde 1542 was er nog geen nieuws van Roberval, de voorraden slonken en de Roodhuiden toonden zich niet meer zo vriendenschappelijk. Cartier oordeelde het beter de zellen te heisen en koers te zetten naar het vaderland.

Onderweg ontmoette hij Roberval, die manschappen en materiaal meebracht, en Cartier bevel gaf mee terug te gaan. Cartier kon echter met Roberval niet opschieten en was ook moe geworden van die avontuurlijke tochten; hij steevende naar huis. De expeditie van Roberval had niet het verwachte succes en men moest tot in 1608 wachten, voorleer Quebec gesticht werd. Men vertelt dat Cartier zich in een klein dorp terugtrok en er een kalme levensavond kende.

Ralph werd, buiten het weten van zijn vrienden Peter en Jack, door piraten opgelicht. Hij neemt deel aan de expedities van zijn nieuwe makkers...

Het KORAALLAND

door R.M. Ballantyne

DE ROLLEN WAREN DUS
OMGEKEERD !
DE PIRATEN WILDEN
DE INBOORLINGEN
BEETNEMEN,
MAAR ZE ZIJN ZELF
IN DE VALSTRIK
GELOPEN.

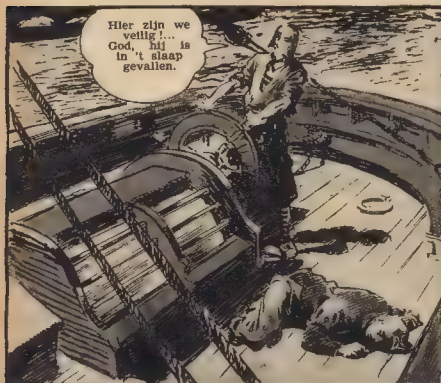

1. — Bill springt in 't water en kan de sloep bereiken. Ralph heeft de riemen gegrepen en steekt snel in zee. De inboorlingen vervolgen onze vrienden.

2. — Doch Bill en Ralph kunnen het schip bereiken. Ze hijken zich op de brug.

3. — Terwijl Ralph tracht het schip aan gang te brengen bekommert Bill zich met de al te opdringerige wilden...

4. — Gelukkig is de wind opgestoken en bereiken ze weldra de volle zee, Ralph is zo moe dat hij op de brug in slaap valt.

5. — Als hij wakker wordt ziet hij Bill, die zich krampachtig aan de reling vasthoudt, en hijgt en kreunt. Ralph spoedt zich naar zijn vriend...

Van Baaren

de heid van
duinkerke

Door JUUL FILIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

Vortaan zouden de dekretten met meer strengheid worden toegepast. In de verleden oorlog had men zo nauw niet toegezien en tussen de breed opengetette vingers kon men aan de gedwongen zeedienstplicht nog gemakkelijk ontslippen. Steunde men door het kapersbedrijf, op zijdelinge wijze, de oorlogsmannen van de vorst, men bleef toch vrij. Thans zou dit alles veranderen.

Verscheidene kaperkapiteins hadden zelf reeds hun aanmaning gekregen, om als eenvoudige bootlul hun termijn op de staatschepen, te volbrengen. Dat het niet zonder stoot of slag ging staat vast. Want waren die ruwe eenvoudige mannen niet warm te maken voor volksbegrippen, ze kenden en waardeerden, in hoge mate, al de voordelen die verbonden zijn aan de wilde vrijheid. En hiervan zouden ze, zo maar goedsmoeds, geen afstand doen. Was godsvrede een woord, zeevrijheid was er een ander. Maar de vooruitzichten zagen toch in, dat langzamerhand die natuurlijke weerbaarheid die vleugels zou worden getrukt, en in de pijnlijke afzonderingsdubben ze bij zich zelf, over het feit welk standpunt zij, ten slotte, het best zouden innemen: zwatelaraar blijven op zee, zwatelaraar in staatsonderhoorigheid of hun kans onder het nieuwe regime wagen en trachten zich zelf te blijven.

Uitstekende Vlaamse zeemannen hadden onder Spaans beheer aanzienlijke ambten weten te verwerven. In die ambten wisten ze de rastraditie hoog te houden en hun voorbeeld staalde en sterkte generaties, in en jaren ver, in hun eigendommelijke landaard- en volksverzuichingen. Wat bewerkstelligd kon worden onder Spaans beheer, zou ook, onder het nieuw regime niet tot de onmogelijkheden behoren. Het mocht trouwens toch ook niet ontkend worden, het nieuwe regime was tegenover het zeevolk, in 't bijzonder, mild gestemd. De koeheid van de Vlaamse matroos, de eerlijkheid en de kunde van de Vlaamse kapiteins, werden naar waarde geschat en beoordeeld. De Duinkerke kapers stonden bij het staatsbestuur hoog en voortreffelijk aangeschreven. Bij vooraanstaande en aanzienlijke mannen genoten ze waardering en boezemden ontzag in.

Jan Bart had het in de laatste maanden, persoonlijk, meermaals kunnen ervaren.

Jan Bart overwint een Hollands oorlogsschip en ontvangt hiervoor de gelukwensen van de koning van Frankrijk die hem daarenboven een gouden horlogeketen stuurt.

Met Vauban had hij hartelijke betrekkingen aangeknoopt. Vauban had hem opgezocht om allerhande inlichtingen, aanwijzingen en raadgevingen in te winnen. En Vauban had de nauwkeurige juistheid der gegevens weten te waarderen.

Van Vauban vernam Jan ook zaken die hem in zijn mening versterkten dat Duinkerke, voor geen macht en geen goed ter wereld, nog zou prijsgegeven worden. Vauban maakte Duinkerke tot een ontzaglijk bolwerk, dat zowel langs land- als langs zeezijde onneembaar moest wezen. Schansen en vestingen, waterwerken, waarvan de omvang en de belangrijkheid iedereen met bewonderen en verbazing sloeg, werden uit grond en zeevlakte getoerd. Staketels, rijshankforten, vlootkomen, aanlegkaaien moesten Duinkerke niet alleen tege' overval beschermen; maar tevens de stad doen uitgroeien tot een zeehandelscentrum, dat alle andere Vlaamse kuststeden met ondergang zou bedreigen. Het kapiteinstaf van vroeger zou tevens de vordeligszetel worden van een heel nieuw rijk.

Jan bevroedde maar al te wel dat dit alles de rijkdom en tevens de ondergang van het gewest voor gevolg kon hebben. Rijkdom in stoffelijk opzicht, verval en ondergang van het geestelijk bezit en het volkserf. En gewoonlijk gaat het laatste onder het eerste te loor. Althans in de middens die de stoffelijke weelde als de bekroning van een levenstaak aanzien en de zorg en 't pijnen voor hogere en meer verheven doeleinden, aan dromers en dwepers overlaten.

Onder het patroonschap van St. Michiel, beschut door de kernspreuk: Verbljdt u in de tijd, en prat gaande op de schoonheid van hun blaazen, waarop de carsouw-bloem straalde, voelden de dichters en dwepers zich veilig om hun verborgen vaderlandse gevoelens lucht te geven in dichtelijke bespiegelingen en onschuldige rijmwerken. Ze vergaarden plechtig in hun lokaal van de Kaaistraat, waar enkele

voornam- ingezetenen, geestelijken, rechtsgelcerden en een paar chirurgijns troonden midden rijp en groen, laidkundigheid en ijdele waan.

Geroepen en uitverkoren met kelen die zwollen onder de wijn en neuzen die rood uitbarokbelden. Mannen die de boog van de bestorming kwamen ontluiken. Hun temperament was trouwens niet van staal. Maar deze verdienste hadden ze toch: de taal in en aanzien te houden en te doen voortleven. Alles wel ingezien, mocht die verdienste ook het gewoon volk van stad en havenkwartier aangerekend worden.

Jan Bart hoorde bij hen niet thuis en was, als persoonlijkheid, ver boven de anderen gegeroed. In de volkse grond stond hij met zijn twee benen, maar was uit de onbehoorlijkheid en de alledaagheid ontsnapt. Hij was een uitblikker geworden in zijn midden en zijn bedrijf, zijn kundigheden over zee, zeevaart en kapersaangelegenheden had hij bij en door zich zelf verworven. Bij zijn medeburgers stond hij in aanzien en vertrowen. Doch zijn zeevolk werd hij op de handen gedragen. De eigenschappen van ras en volksgemeenschap bezat hij in hoge mate. Hij was rondborstig en recht voor de vuist; onder de ruwe schors schulde een gulden en een dapper hart. Onversaagd en koe, maar hij breidelde die gaven in het weten van zijn kennis. Door zijn forse gestalte, door zijn uitzonderlijke sterke lichaamskracht boezemde hij tevens ontzag en vrees in. Hij voelde en wist zich helemaal anders dan de gewone doorsneezeeman. Trotsche vaardigheid was hem vreemd, maar fierheid om de vaste zekerheid dat hij uit de sleur was geraakt, gaf hem het bewustzijn van een bedrijfsaarde, die hem aanzien en macht kon bezorgen. In het verleden had hij bewezen hierop recht te hebben en aanspraak te mogen maken. Wat zou er thans uit de nieuwe staat van zaken voortvloeien? Hij voelde zich een soort hoofdman zonder bezit en zonder werkveld. Oorlog kon het nog wel worden, maar in afwachting was hij er de man niet naar, om de duur gewonnen centen in lake onwerkdadigheid, te verteren. Hij bezat geen temperament om te rentenieren en geen talenten om ze ongekrukt te laten.

Terwijl hij de stad rondslenderde, zag hij de mannen van Vauban, overal, aan 't werk. Kortsiag aan 't werk. 't Was werkelijk gemeend: de koning zou Duinkerke niet meer loslaten. Nijmegen had een voorlopige staatkundige beschikking voor goed bestendig. Vauban bevelligde de buit. Uitwijken? Wat hij voortdurend in de meenschap en in zijn eigen gezin had zien gebeuren, vond thans geen plaats meer. Men bleef de kat uit de boom kijken.

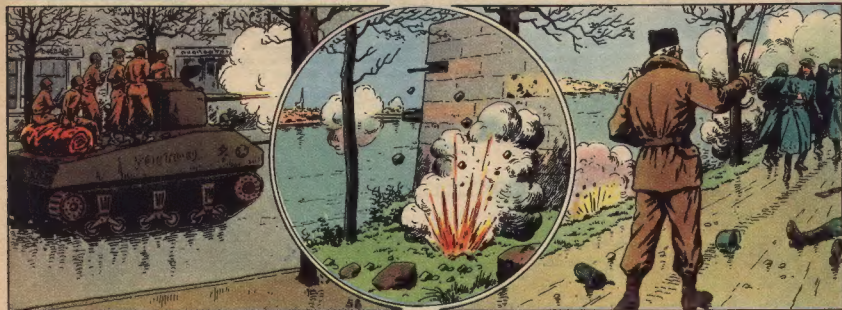
Ze meer omde men ervan overtuigd was dat al die ontzaglijke havenwerken, die men aan 't uitvoeren was, een nieuwe bloei voor gevolg konden hebben.

Voor Jan was zijn godsdienstige overtuiging dan nog een onoverkomelijk beletsel. In de Verenigde Provinciën werde men de Rooms uit de vooraanstaande verantwoordelijke ambten, met als men hier het met de protestanten deed.

(Wordt voortgezet.)

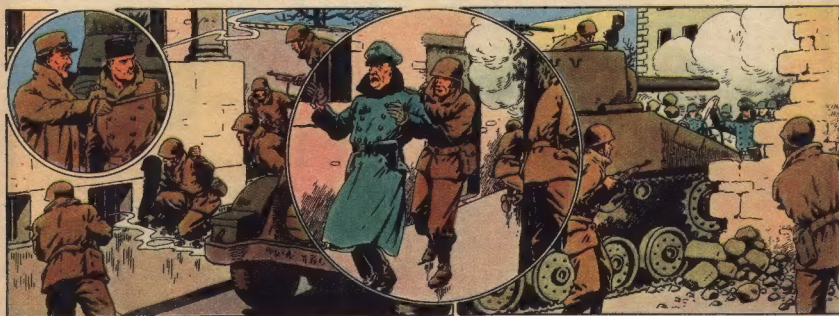
Jan en Vauban redetwisten dikwijls...

... Daar aan het einde van de laan, is dat geen Duitse pantserwagen ? De rij Franse pantseren, onder leiding van kapitein Briot, gaan als een stormwind door de stad, die nu dood en verlaten is! Kolonel Rouvillois gaat tot aan de oever van de Rijn en bereikt de brug van

Kehl. De Duitsers liggen aan de andere kant van de brede stroom en vuren van uit hun versterkingen. Een groep Fransen, de eerste van al de geallieerde strijdkrachten, staat nu voor de Duitse grenzen.

Leclerc geeft er zich rekenschap van dat deze toestand kritiek is en zend versterking. Dit is niet zo gemakkelijk, want de rest van het leger is nog steeds met groepen Duitsers in strijd gewikkeld. Op sommige

plaatsen hebben de Duitsers zich in gebouwen en kelders opgesteld en weigeren zich over te geven. Guillebon kan echter eindelijk meester van het strijdtonel worden en een Duits officier wordt gevangen genomen.

Op zijn weg naar de Rijn wordt de «Terrible» getroffen door een schot en moet halt maken juist voor twee kazernes waar nog Duitsers verblijven... Daar verschijnt er een tweede kanon 75 en de «Terrible»

moet er aan geloven. De soldaten kunnen zich echter in veiligheid brengen. Het zal niet lang duren vooraleer de «Terrible II» zijn voorganger zal wreken.

(Wordt voortgezet.)

Wie rijdt er mee?

Ik twijfel er niet aan, beste vrienden, dat wanneer jullie deze titel lezen, jullie roepen « Ik ! » en dat het wonderlijke mechanisme van een auto voor velen geen geheimen meer bergt; maar er zijn ook nog andere lezers. Veronderstel een ogenblik, dat het een van diegenen is, die de spiksplinternieuwe Renault, met de Grote Prijsvraag gewonnen, naar huis moet rijden! Jullie zullen dus wel begrijpen dat deze kroniek belangrijk en aktueel is!

EEN auto besturen is toch doodeenvoudig, hoor ik zeggen. De chauffeur zet zich achter het stuur, drukt op een knopje en trekt aan een ander, zet 'n voeten op de pedalen en... Weg zijn we! Maar « schijn bedriegt », zegt het spreekwoord en ook een auto « goed » besturen is niet zo simpel als 't er wel uitziet.

Wat gaat er om in de cylinders?

De motor is het hart van de wagen en in dit hart zitten twee, zes of acht cylinders. Cylinders zijn ronde openingen in de motorblok voorzien van zuigers (figuur 1).

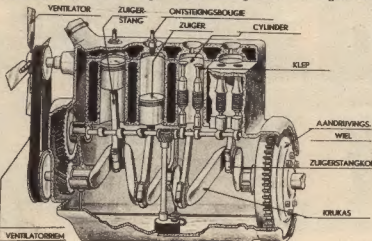
De met lucht vermengde benzine is veranderd in stoom en brengt een gas voort dat bij de minste vlam ontploft. Later zullen we zien hoe dit gas juist gevormd wordt. De cylinder met carter en zuiger, zuigerstang, zuigerpen en krukas met vliegwiel noemt de technicus het « drijfwerk ».

Wanneer de zuiger in de cylinder naar omlaag getrokken wordt, voert hij een zuigende beweging of zuigslag uit op dezelfde wijze als een bloemenspuiter volgezogen wordt. Intussen gaat de inlaatklep open en hierdoor zuigt de zuiger lucht, die zich aan de sproeier met benzine vermengt, in de cylinder op. Dit is de eerste takt of opslaatag.

Nu draait de krukas verder en de zuiger gaat omhoog, in- en uitlaatklep zijn gesloten, zodat de omhooggaande zuiger het benzine-luchtmengsel samendrukt (compresseren). Deze tweede zuigerslag noemt men compressietakt.

Nu hebben we de bougie, aan welke door een kabel van het ontstekingsapparaat een elektrische vonk in de explosie-ruimte overspringt. Het mengsel ontloft en daardoor wordt de zuiger weer naar omlaag gedreven en begint de motor zelfstandig te draaien. Dat is de derde takt of explosieslag.

De krukas draait verder en de zuiger beweegt zich weer omhoog, waarbij hij de uitlaatgassen door de uitlaatbuis en uitlaatklep (die nu opengaat) naar beneden duikt. Dat is de vierde takt of uitlaatslag. Als de zuiger weer boven gekomen is, begint het

MOTOR

spjel opnieuw. De zuiger heeft de functie van jullie benen wanneer jullie fietsen; dus altijd op en neer in regelmatige bewegingen.

De werking van de carburateur.

Waar komt het explosiegas vandaan waarover we reeds gesproken hebben? Wel, van de carburateur, een heel vernuftig apparaat dat de benzine tot stoom verwerkt en deze met een hoeveelheid lucht verwerkt voldoende om de ontloffing teweeg te brengen. De benzine loopt uit het reservoirtje door een buis naar de vlietkamer. De vlietkamer en de kleine naaldafsluiter zorgen er voor dat het benzine-niveau steeds op dezelfde hoogte blijft. In de zogenaamde « sproeier » is er eveneens benzine. De zuiger trekt benzine en lucht in de cylinder, wat we reeds gezien hebben, en door een stangenstelsel is dit alles met het gaspedaal vooraan in de auto verbonden. Door op het pedaal meer of minder te drukken rijden we sneller of langzamer.

De motor zendt zijn drijfkraft naar de wielen.

Het is niet genoeg dat de motor enkele duizend maal per minuut draait, deze kracht moet nu op de wielen overgebracht worden. Dit gebeurt door middel van een ingewikkeld mechanisme dat men het drijfkraft-systeem noemt.

Drijfslag, achterbrug en koppeling.

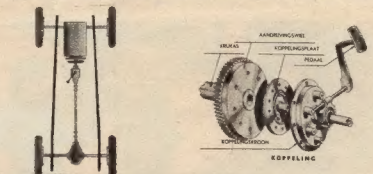
De koppeling brengt de drijfkraft van de motor naar de drijfslag

die op haar beurt de wielen in beweging zet. Er zijn twee soorten koppelingen, de enkelvoudige platenkoppeling en de conus-koppeling. De koppeling, de drijfslag en de versnellingsbak zijn met een krachtige tusschen aan mekaar verbonden en draaien tegelijkertijd. De verbinding tussen motor en achterwielen wordt tot stand gebracht of onderbroken al naar gelang de bestuurder het pedaal intrapt (ontkoppelt) of weer laat opkomen (koppelt).

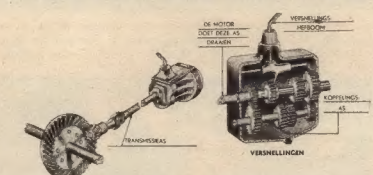
De drijfslag is een metalen buis, die de beweging van de motor op de wielen overbrengt en in verbinding staat met de versnellingsbak. De wielen doen draaien schijnt wel eenvoudig, maar is het niet dat beide achterwielen een verschillend aantal ventelingen maken. In een bocht moet immers het buitenwiel een groter omtrek beschrijven dan het binnenwiel. De voorwielen, die evenals de wielen van een paardewagen vrij om hun as draaien, maken deze bewegingen vanzelf; de achterwielen zijn aan de motor verbonden en worden aangedreven door een stelsel van tandwielen die het verschil of « differentieel » vereffenen en zodoende de beweging van binnen- en buitenwiel mogelijk maken. Deze tandwielen (of « differentieel ») zijn in de achterbrug ondergebracht.

De versnellings.

Het veranderen van versnelling is voor beginners altijd een heel probleem, maar zo jullie afb. 3 aandachtig bekijken, zullen jullie het dadelijk snappen. Het linkerpedaal, in de stuurkabin, is het koppelpedaal. Wanneer de bestuurder er op drukt, stopt

de wagen niet, maar loopt heel langzaam. Voor de rechtervoet heeft de chauffeur twee pedalen, het kleine is het gaspedaal waarmee de motor langzaam en snel kan lopen en het andere pedaal is de voetrem (er is ook een handrem). Ten slotte hebben we nog de dunne hefbom waarmee de versnellingen worden ingeschakeld. Zodra de bestuurder de versnellingshefbom hanteert, grijpen in de versnellingsbak verschillende grote en kleine tandwielen in mekaar. Wanneer men vertrekt, schakelt men van de eerste versnelling over in de tweede en van de tweede in de derde; wanneer de wagen nog een vierde versnelling heeft, kan men daarna ook die nog inschakelen. Om achteruit te rijden schakelt men de achterwaartse versnelling in, die kortweg « de achteruit » genoemd wordt. Dus met de linkervoet wordt het koppelpedaal, met de

rechter hand gaspedaal en voetrem en met de hand worden de handrem en de versnellingshefbom bediend.

Ik weet wel dat er lezers zijn die zeggen: « Maar, beste vriend, ik kan al die wieljes uit mekaar nemen en weer ineenslepen en nog eens uiteenleggen als 't moet. » Andere slimmeriken zeggen: « Maar, hoe kan men nu met een auto rijden zonder kontaktsleutel? » Dat is waar. Zonder kontaktsleutel kun je je niets aanvaande maar wordt aan de winnaar, samen met de wagen, heel plichtig overhandigd. Er blijven nog heel veel zaken over het besturen van een auto te vertellen, doch ik denk dat het beter is de theorie hier te beëindigen... De praktijk is toch veel meer waard. Ik geloof dat jullie hiermee altemaal zit akkoord gaan

In 1919 loofde de K.L.M. 10.000 f. uit voor degenen die naar Indië wilden vliegen op een van de twee eerste liefhebber opdagen. Het bedrag werd tot op 222.000 f. gebracht en de vlieger werd niet iemand wilde de 14.000 km lange tocht ondernemen. Het was dan in 1924 dat vlieger van de veld werd afgevoerd. Het bood om de vlucht te maken. Die tocht gebeurde met een Fokker, de F. 7. Het vertrokken op 12 oktober 1924 om 12 uur 's ochtts in Batavia op 24 November. Er moet echter gezegd worden, dat vlieger van de Boei wegens motordefekt in Hoopdring dreef op een plevierdrie, die van Nederland naar moest komen, gewacht heeft. Het was dan op 24 November week naar Indië gevolgen in

4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843

Horiz. : 1. Overste van een mannenklooster. - 2. Slurp, snuif van een olifant. - 3. Klokke-toren van een gemeente. 4. Spreekderwoord. - 5. Melkder Telwoord. - 6. Witte vloeiwater van sommige dieren. - Afk. van nummer. - 7. Klein hert. **Vert.** : 1. Muzieknoot. - 2. Pers. voornaamwoord. - 3. Chinees. - 4. Kinder-speeltuig. - 5. Klein lopend water. - 6. Fran-voor zout. - 7. Eenzaam. - 8. Stootkussen aan wa-gons. - 9. Staatslestoel van een vorst. - 10. Voor (La-tijn). - 11. Twee mede-klinders (uit ton).

OPLOSSING N° 41.
Horiz. : 1. Va - 2. Bed - 3. Lees - 4. Aamt - 5. Argon
 6. Stakers - 7. Steriel - 8. Rob.
Vert. : 1. Blaas - 2. Veearts - 3. Ademgat - 4. Stoker - 5. Nero - 6. Rib - 7. Se - 8. La.

2 1/3 dag en kunnen er telkens 40 passagiers meegenomen worden. In de 25 jaar, dat er naar Batavia gevlogen wordt, werden er ruim 53 miljoen km. afgelegd, m. a. w. 1300 maal rond de aarde. 104.000 passagiers werden vervoerd en 460 miljoen brieven. Als deze brieven op één dag moesten besteld worden, zouden daarvoor 170.000 briefbestellers nodig zijn!

De bekende temmer Gilbert Hoecke, waaraan « Kuljpe » een reportage wijdde, werd tijdens een voorstelling door zijn tigger « Axelman » gedood. Axelman dacht blijkbaar, dat het al welletjes was die avond en maakte van een ogenblik onoplettendheid gebruik z'n meester een paar flinke schrammen op de arm te geven. Gilbert Hoecke bloede hevig, doch verloor zijn koelbloedigheid niet. De tigger, die verkleed was als de temmer kon, na verzorging in een ziekenhuis, naar zijn hotel terugkeren.

De vrachtvliegtuigen van de K.L.M. hebben reeds parasolmieren en baby-olifanten vervoerd, thans is de oleevaar in plaats van op eigen wieken de lucht in te gaan, in het vliegtuig gestapt. Het waren twee oleevaarders die in Frankfurt inscheepten en voor de dierenlucht van Cleveland (Ver. Staten) bestemd waren. De dieren konden natuurlijk niet zolang zonder eten blijven en daarom namen ze hun eigen proviand mede bestaande uit... zes kikkers!

1. Een luchtvaart jubileum.
2. Dieren reizen ook per vliegtuig.
3. Tarzan slachtoffer van een ongeval.
4. Door een harmonica gered.
5. Er leven nog onbekende volkeren.
6. Waar werd de eerste diamant geslepen?
7. Ken je de oorsprong van het woord diamant?

Twee Nederlandse missionarissen beleefden in het oerwoud, op een der talrijke eilandjes van Nieuw-Guinea, een avontuur dat ze wel nooit meer zullen vergeten. Die twee paters waren reeds enkele dagen op stap door het woud, als ze opeens door een onbekende, primitieve inboorling werden aangehouden. De wilden zwaaiden dreigend met hun lange lanssen en stootten woeste kreten uit. De beide missionarissen dachten dat hun laatste uur geslagen was, doch, terwijl de halfnaakte wilden dichterbij slopen, haalde een van de missionarissen een oude harmonica te voorschijn en be-

zon en gezagp op te spelen.
 Het was de eerste Amerikaanse
 Harlemspringmuziek die de
 niet van aard om de mensen
 rustiger en zachtzinniger
 stemmen, maar op de primi-
 tieve inborlingen had ze het
 gewenste effect. Ze waren als
 van de hand Gods geslagen en
 de leven op veilige afstand. De
 pech was dat nog lang na-
 chte zo kwaad en spelde, met
 knikkende knieën, de ene
 schlager na de andere en
 vroeg zich af hoelang hij
 daarmee zou moeten voort-
 gaan... Gelukkig maakten al
 de anderen zich na een tijd
 tildelste uit om te spelen. De
 twee koelbloedige paters la-
 chen nu om hun zonderling

avontuur, maar toen deden ze 't niet!

De boorlingen die beide paters verrasten leiden een zeer primitief bestaan en doen denken aan de Afrikanen van de Kaapse boesjemannen. De stam blijft een achttal maanden op dezelfde plaats; dan wordt het dorp grondig verwoest en trekt de hele beude verder door het oerwoud. Men zegt dat het mensenceters zijn. Anthropologen hebben het plan opgevat deze stam te onderzoeken. Het is nu te studeren. Niet met een wapen, maar met een expeditie, die waarschijnlijk ook enkele harmonica's moeten aanschaffen!

In het oude Griekenland mis-
schen? Neen, beste vrien-
de, de Griekse schone droegen
ruwe diamanten. De Rome-
ninen of de Pheniciers dan?
Nog mis. In de vijftiende
eeuw werd de eerste diamant
gelesen door de Bruggeling
Lodewijk van Berque. Zijn
vrouw en dochter hielpen
hem bij dit werk en de eerste
diamant die gelesen uit zijn
handen kwam, werd aange-
kocht door Karel de Stoute!

VANDAAN ?
Het woord diamant is afgeleid van het oude Grieks en betekent « ontembaar ».

DE GOEDE CHOCOLADE *Côte d'Or* PRESENTEERT JULLIE

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : HET GOED VOORBEELD

CORENTIN

BIJ DE
INDIANEN

Corentin en Wakita werden verrast door een grote brand in volle prairie. Zij vluchten, doch Corentin wordt van zijn paard geslingerd en Wakita is wanhopig omdat ze haar blanke vriend nergens meer ontdekken kan...

TEKST en TEGEKENINGEN van PAUL OUVRIER

Al die geheimzinnige tekens intrigeren Wakita en ze gaat steeds dieper in de kloof.

Die sporen zeggen, dat er iemand voor mij is gegaan. En dat kan nog niet lang geleden zijn.

Vooruit... Ik ben niet de eerste... En ik moet Corentin absoluut terugvinden.

God! Ik ga op die rotsen te pletter vallen!

Maar het slijk onder in de kloof breekt de val van de kleine Indiaanse... Wakita bevindt zich in...

... een kielachtige spelonk.

Een pijn!... Het spoor gaat nog steeds ver...

Wakita onderdrukt haar angst en gaat verder de diepte in.

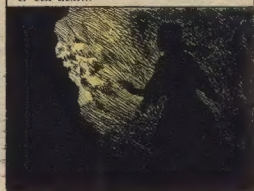
Ze komt aan een slijkpoel en de fosforvlammetjes welke hier en daar uitspringen, wijzen de weg.

Het wordt hier met iedere pas akeliger. Ik heb schrik! Maar er is een stem in mij die zegt, dat ik moet doorgaan. Grote Geest help me!

De durf en het uithoudingsvermogen van Wakita worden beloond... Daar straalt er een licht...

Nadat ze nog over een paar rotsblokken gestapt is, komt ze in een groot uitgehakt in de flank van een rots.

HOO !!!

Wie is daar?... O God!...

Corentin!... Levend!...

Wakita!...

